

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Evidenčna številka: UL0012692

Datum odločbe: 14.06.2016

Senat, sodnik posameznik: mag. Mira Dobravec Jalen

Področje: PRAVO VIZUMOV, AZILA IN PRISELJEVANJA

Institut: omejitev gibanja - pridržanje za namen predaje - predaja odgovorni državi članici EU - nevarnost samovoljne zapustitve ozemlja RS - nevarnost pobega - sodno varstvo

Zveza: Uredba št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva (prenovitve) člen 2, 2/1, 2/1-4, 19, 19/3, 28, 28/2. ZMZ-1 člen 71, 71/4, 84, 84/1, 84/2. ZTuj-2 člen 68.

Jedro

Za sprejem odločitve, da se prosilca zato, da se omogoči izvedbo postopka za njegovo predajo odgovorni državi članici EU, lahko pridrži na način, da se mu omeji gibanje na Center za tujce, mora biti ugotovljeno, da obstaja znatna nevarnost, da bo prosilec pobegnil, in da je ukrep pridržanja sorazmeren ter ni mogoče učinkovito uporabiti drugih manj prisilnih ukrepov, pa tudi da je za izvedbo postopka predaje nujen.

Izrek

I. Tožbi se ugodi in se sklep Ministrstva za notranje zadeve št. 2142-862/2016/4 (1313-08) z dne 31. 5. 2016 odpravi.

II. Zahteva za izdajočasne odredbe se zavrže.

Obrazložitev

1. Ministrstvo za notranje zadeve (v nadaljevanju upravni organ) je z izpodbijanim sklepom odločilo, da se tožnika kot prosilca za mednarodno zaščito pridrži za namen predaje na prostore in območje Centra za tujce, Postojna, do predaje odgovorni državi članici po Uredbi (EU) št. 604/2013 (v 1. točki izreka) in da se tožnika pridrži za namen predaje od ustne naznanitve dne 30. 5. 2016 od 12.15 ure do predaje odgovorni državi članici, ki mora biti opravljena najkasneje v šestih tednih od sprejema odgovornosti odgovorne države članice ali od trenutka, ko preneha veljati odločilni učinek tožbe zoper sklep, s katerim se določi odgovorna država članica (v 2. točki izreka).

Iz obrazložitve sklepa izhaja, da je tožnik 30. 5. 2016 zaprosil za priznanje mednarodne zaščite v Republiki

Sloveniji. Po podani prošnji je bilo tožniku ustno na zapisnik izrečeno pridržanje za namen predaje odgovorni državi članici po Uredbi (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (prenovitev) (v nadaljevanju Uredba Dublin III), saj je bilo po preverjanju v bazi Eurodac ugotovljeno, da je tožnik pred prihodom v Republiko Slovenijo že zaprosil za mednarodno zaščito v Republiki Hrvaški. Ob prijemu je imel tožnik pri sebi dokument „Riješenje Prihvatnog centra za strance v Zagrebu“ z dne 13. 5. 2016. Dokumentacija izkazuje, da je tožnika 20. 5. 2016 obravnavala Policijska postaja Kozina, kjer je v razgovoru s policisti navedel, da je prišel iz Republike Hrvaške, kjer je pred tem v Centru za tujce Ježevo zaprosil za mednarodno zaščito, le-to pa so mu pristojni hrvaški organi zavrnilo ter mu določili rok 30 dni, v katerem mora zapustiti državo; zato je preko Zagreba odšel na pot proti Italiji. Tožnik je za mednarodno zaščito zaprosil v Sloveniji prvič že 20. 5. 2016, kasneje pa je to namero umaknil. Dne 25. 5. 2016, po nastanitvi v Centru za tujce, pa je ponovno zaprosil za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji. Uradni osebi je ob podaji prošnje pojasnil, da so ga na Hrvaškem zaprli ter mu po dveh mesecih bivanja v zaprtem kampu obljubili, da ga bodo, če zaprosi za azil, izpustili iz zaprtega kampa. Iz tega razloga je tudi zaprosil za mednarodno zaščito. Kljub temu je ostal zaprt še dva meseca, nato pa je dobil negativno odločitev ter zahtevo, da zapusti Republiko Hrvaško. Na podlagi prvega odstavka 3. člena Uredbe Dublin III je upravni organ za tožnika pristojnemu organu Republike Hrvaške posredoval prošnjo v obliki standardnega obrazca za ponovni sprejem tožnika ter na podlagi tretjega odstavka 28. člena Uredbe zaprosilo za nujen odgovor, ki mora biti podan v dveh tednih od prejema zahtevka. Upravni organ na posredovano prošnjo pričakuje pozitiven odgovor, saj so dokazi o bivanju tožnika v Republiki Hrvaški neizpodbitni.

Upravni organ opira svojo odločitev (najprej) na drugi odstavek 28. člena Uredbe Dublin III. Navaja, da ni prekorajčil meja prostega preudarka iz navedene določbe uredbe, saj je tožnik najprej zaprosil za mednarodno zaščito v Republiki Hrvaški, nato pa jo je samovoljno zapustil. Poleg tega - če bi tožnik dejansko želel zaprositi za mednarodno zaščito v Sloveniji, bi vztrajal pri prošnji, ki jo je podal 20. 5. 2016 ter namere kasneje ne bi umaknil. Preračunljivost tožnika pri podajah prošnje v Republiki Sloveniji in v Republiki Hrvaški nakazuje na begosumnost in hkrati na izkoriščanje azilnega postopka. Namen mednarodne zaščite ni prehajanje prosilcev po državah članicah Evropske unije, temveč zagotoviti prosilcu mednarodno zaščito, ker je v lastni državi preganjan in mu le-ta ne more ali noče zagotoviti potrebne zaščite. Tako ravnanje potrjuje prepričanje organa, da bi tožnik zapustil tudi azilni dom v Sloveniji in ponovno poskušal nadaljevati svojo pot izven meja Republike Slovenije, s tem pa bi onemogočil svojo predajo hrvaškim varnostnim organom. Organ pa je (v nadaljevanju) na podlagi drugega odstavka 84. člena Zakona o mednarodni zaščiti (v nadaljevanju ZMZ-1) tudi preverjal, ali bi bil milejši ukrep, to je pridržanje na območju azilnega doma, primeren, pri tem pa je prišel do zaključka, da je potrebno izreči strožji ukrep, saj se je ukrep pridržanja na območje azilnega doma za begosumne prosilce izkazal za zelo neučinkovitega, saj varovanje ni tako, da bi preprečevalo samovoljno zapuščanje območja azilnega doma.

2. Tožnik vloga tožbo iz razlogov bistvene kršitve pravil postopka, nepravilne uporabe materialnega prava ter nepravilno in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja.

Tožnik navaja, da je upravni organ nepravilno uporabil drugi odstavek 28. člena Uredbe Dublin III, saj uredba prostega preudarka ne dovoljuje; upravno odločanje o odvzemu osebne svobode prosilcu za mednarodno zaščito ni odločanje po prostem preudarku. Tako tudi sodna odločba Vrhovnega sodišča I Up 26/2016 z dne 15. 3. 2016, pa tudi Upravno sodišče, npr. sodna odločba I U 801/2016 z dne 7. 6. 2016. Upravni organ je prezrl tudi določbo (n) 2. člena Uredbe Dublin III, ki definira nevarnost pobega. Upravni organ nevarnosti pobega ni ocenjeval v skladu z objektivnimi kriteriji, določenimi z zakonom. Tožnik zatrjuje, da objektivni kriteriji v nacionalni zakonodaji niti niso določeni, kar pomeni, da so vsa pridržanja, ki jih upravni organ odredi, nezakonita. Sicer pa upravni organ ni uporabil niti 68. člena Zakona o tujcih (v nadaljevanju ZTuj-2). Ob tem tožnik trdi, da pa pogoji iz 68. člena ZTuj-2 tudi niso izpolnjeni. V zvezi z zatrjevanjem, da Republika Slovenija ni določila objektivnih kriterijev, na podlagi katerih bi bilo mogoče zaključiti, kdaj gre pri prosilcu za nevarnost pobega, tožnik še navaja, da gre pri tem za opustitveno ravnanje, ki je bilo v preteklosti predmet

obravnave tudi že pred najvišjimi sodišči v sosednjih državah, v Nemčiji in Avstriji. Sodišča so v teh primerih odločila, da je potrebno za zakonito pridržanje z azilno zakonodajo določiti objektivne kriterije, kdaj gre za nevarnost pobega. To izhaja tudi iz Ustave RS, ki v 19. členu (varstvo osebne svobode) določa, da je mogoče prostost odvzeti samo v primerih in po postopku, ki ga določa zakon.

Tožnik dalje zatrjuje, da tudi ni izpolnjen pogoj iz drugega odstavka 28. člena Uredbe Dublin III, torej ugotovljen obstoj znatne nevarnosti, da bo tožnik pobegnil. Tožnik navaja, da ne drži, da bi Hrvaško zapustil pred odločitvijo o prošnji, kot je navedel organ in tudi na tej podlagi zaključeval, da je tožnik begosumen. Tožnik je na Hrvaškem počakal na odločitev, ki pa je bila negativna, kar vse pa je organu tudi pojasnil ter ni skrival informacij. Odločitev, ki jo je o prošnji za mednarodno zaščito prejel v Republiki Hrvaški, je tožnik celo izročil. Tako kot je tožnik počakal na odločitev o prošnji na Hrvaškem, bo počakal na odločitev tudi v Sloveniji, zato niso izpolnjeni zakonski pogoji za tožnikovo pridržanje. Organ je poleg tega prezrl tudi določbo tretjega odstavka 19. člena Uredbe Dublin III, na katero se bo Hrvaška lahko sklicevala kot na razlog za zavrnitev sprejema tožnika in bo potencialno v poštev prišlo določilo o prenehanju obveznosti. V tem smislu tožnik zatrjuje še, da ni izpolnjen tako imenovani test nujnosti, saj je namen pridržanja, da se omogoči izvedba postopka za predajo. Upravni organ bi tako moral že pred izrekom ukrepa pridržanja biti pozoren na to, da ne obstoji kakšna objektivna ovira za izvedbo predaje. Poleg tega pa izvedba predaje Republiki Hrvaški niti ni potrjena, torej ukrep pridržanja posledično ni nujen. Tožnik še dodaja, da pa se glede na dejansko stanje njegov primer bistveno razlikuje od primerov, v katerih je sodišče potrdilo ukrep pridržanja. V sodni odločbi Vrhovnega sodišča I Up 15/2016 z dne 24. 2. 2016 je na primer šlo za tožnika, ki je večkrat zaprosil za mednarodno zaščito, večkrat v Italiji, večkrat v Švici in enkrat v Avstriji, ni pa počakal na zaključek postopka v zvezi z njegovo prošnjo. Tožnik dalje tudi trdi, da ne drži zaključek organa, da ni mogoče učinkovito izvesti milejšega ukrepa oziroma meni, da to ni njegov problem. ZMZ-1 v 84. členu predvideva dve obliki pridržanja, milejšo (obvezno zadrževanje na območju azilnega doma) in strožjo (omejitev gibanja na Center za tujce). Upravni organ je odločitev za strožjo obliko utemeljil z razlogi varovanja, glede na katere meni, da tak ukrep ne bi bil učinkovit. Tožnik v zvezi s tem izpostavlja, da domnevni neobstoj zakonske podlage za pridržanje na območje azilnega doma ni njegov problem, pač pa problem organa (tožnik se ob tem sklicuje na sodno odločbo tega sodišča I U 1289/2014 z dne 19. 8. 2014). Ob sklicevanju na sodno odločbo tega sodišča I U 801/2016 z dne 7. 6. 2016 pa navaja, da se mora nezmožnost uporabe manj prisilnih sredstev od pridržanja v Centru za tujce nanašati na okoliščine v zvezi s prisilcem, ne pa zgolj ali pretežno na splošne okoliščine zagotavljanja reda in varnosti v azilnem domu.

Tožnik zatrjuje, da je podana tudi absolutna bistvena kršitev pravil postopka po 7. točki drugega odstavka 237. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, saj se sklepa ne da preizkusiti. „Riješenje Prihvatnog centra za strance v Zagrebu“ z dne 13. 5. 2016 pooblaščenki tožnika ni bilo vročeno, niti ni iz odločbe razvidna vsebina izreka tega dokumenta. Tožnik zatrjuje, da je potrebno natančno preučiti vsebino domnevne negativne odločitve Republike Hrvaške z dne 13. 5. 2016, saj je bistveno, kakšen je izrek odločbe in kaj natančno je bilo tožniku odrejeno, da je organ na tej podlagi zaključil, da je tožnik izrazito begosumen. Tožnik zatrjuje, da so ga hrvaški organi po tem, ko je dobil negativno odločbo, izpustili iz zaprtega kampa, pri čemer je dobil zahtevo, da zapusti Hrvaško. Te zahteve se je tudi držal, očitati mu je mogoče kvečjemu ilegalen prehod slovensko-hrvaške meje. Ni pa mu mogoče očitati, da je Hrvaško zapustil, preden so organi o njegovi prošnji odločili. Preveriti pa je tudi potrebno, ali je tožnik vsebino negativne odločitve sploh razumel oziroma ali mu je bila prevedena v njemu razumljiv jezik.

Tožnik dalje zatrjuje, da mu je z načinom izvrševanja izpodbijanega sklepa odvzeta osebna svoboda ter opiše, kakšne so razmere ter pogoji bivanja v Centru za tujce. Položaj, v katerem se nahaja prosilec, ki biva v Centru za tujce, lahko primerjamo s položajem osebe, ki ji je odvzeta prostost v priporu po Zakonu o kazenskem postopku, pri čemer se tožnik sklicuje na 212. člen, 213. člen, 213.a in 213.b člen. Pri ukrepu pridržanja na prostore Centra za tujce v Postojni gre za odvzem prostosti, pri čemer je mogoče zaključiti, da je ukrep povsem primerljiv v priporom ali kazensko sankcijo zapora na zaprtem oddelku v slovenskih zaporih.

Tožnik sodišču predlaga, naj izpodbijani sklep odpravi ter ugotovi, da je bilo z načinom izvrševanja tega

sklepa nezakonito poseženo v njegovo osebno svobodo.

3. Hkrati s tožbo je tožnik vložil tudi zahtevo za izdajo začasne odredbe. Sodišču predlaga, da se do pravnomočne odločitve stanje uredi tako, da mora upravni organ takoj po prejemu sklepa prenehati izvajati ukrep pridržanja tožnika v Centru za tujce Postojna. Izvrševanje ukrepa bo namreč tožniku prizadejalo nepopravljivo škodo, tožnik se v Centru za tujce ne počuti dobro. Je brez osebne svobode, kar mu ne bo mogel povrniti nihče. Kot je že navedel, gre pri izrečenem ukrepu za poseg v njegovo osebno svobodo, ki je urejena v prvem odstavku 19. člena Ustave RS in v 6. členu Listine EU o temeljnih pravicah. Tožnik še navaja, da kolikor bo s tožbo uspel, mora upravni organ že na podlagi neposredne uporabe določbe drugega pododstavka tretjega odstavka 9. člena Receptijske direktive nemudoma po prejemu sodne odločbe prenehati z izvajanjem ukrepa pridržanja tožnika v Centru za tujce v Postojni (tako tudi sodba tega sodišča I U 1611/2015 z dne 18. 11. 2015). Tožnik iz gole previdnosti in zaradi zadeve I U 1145/2015 z dne 14. 8. 2015 kljub vsemu predlaga, naj sodišče odredi takšno postopanje, kot ga nalaga pravo EU. Tudi v primeru, da bi sodišče presodilo, da je treba izrečeni ukrep zgolj nadomestiti z milejšim, tožnik predlaga izdajo ustrezne začasne odredbe.

4. Toženka v odgovoru na tožbo prereka tožbene navedbe in se sklicuje na razloge izpodbijanega sklepa ter sodišču predlaga, naj tožbo kot neutemeljeno zavrne.

5. Tožba je utemeljena.

6. Tožnik izpodbija odločbo, s katero je odločeno, da se ga pridrži za namen predaje odgovorni državi članici po Uredbi Dublin III na prostore in območje Centra za tujce, do predaje. Organ je odločbo oprl na drugi odstavek 28. člena Uredbe Dublin III in drugi odstavek 84. člena ZMZ-1 ter v bistvenem na svoje zaključke, da je tožnik (izrazito) begosumen ter da je, da se omogoči izvedba postopka predaje, ki je v teku, zaradi organizacije in načina varovanja azilnega doma treba uporabiti strožji ukrep pridržanja na prostore in območje Centra za tujce. Tožnik ugovarja, da je upravni organ v zadevi nepravilno odločal po prostem preudarku, očita, da organ ni ugotavljal nevarnosti, da bo tožnik pobegnil, po objektivnih kriterijih, določenih v zakonu in da tudi okoliščine iz 68. člena ZTuj-2 niso izpolnjene ter da je glede na dejanske okoliščine tudi nepravilen zaključek organa, da je tožnik begosumen, organ pa pred izrekom ukrepa tožniku tudi ni opravil testa nujnosti, nepravilno pa je tudi zaključeval, da tožniku ni mogoče izreči (milejšega) ukrepa po prvem odstavku 84. člena ZMZ-1.

7. Po drugem odstavku 28. člena Uredbe Dublin III lahko države članice, kadar obstaja znatna nevarnost, da bo oseba pobegnila, na podlagi presoje vsakega posameznega primera zadevno osebo pridržijo, da bi omogočile izvedbo postopkov za predajo v skladu s to uredbo, vendar le, če je ukrep pridržanja sorazmeren in ni mogoče učinkovito uporabiti drugih manj prisilnih ukrepov.

8. Po prvem odstavku 84. člena ZMZ-1 lahko prosilcu pristojni organ odredi ukrep obveznega zadrževanja na območje azilnega doma (tudi) v skladu z 28. členom Uredbe 604/2013/EU (prva alineja). Po drugem odstavku tega člena pa se lahko prosilcu, ki ni mladoletnik ali mladoletnik brez spremstva, odredi ukrep omejitve gibanja na Center za tujce, če pristojni organ ugotovi, da v tem (posameznem) primeru ni mogoče učinkovito izvesti ukrepa iz prejšnjega odstavka ali če prosilec samovoljno zapusti območje obveznega zadrževanja.

9. Ob taki pravni ureditvi mora biti za sprejem odločitve, da se prosilca zato, da se omogoči izvedbo postopka za njegovo predajo odgovorni državi članici EU, lahko pridrži na način, da se mu omeji gibanje na Center za tujce, ugotovljeno, da obstaja znatna nevarnost, da bo prosilec pobegnil, in da je ukrep pridržanja sorazmeren ter ni mogoče učinkovito uporabiti drugih manj prisilnih ukrepov, pa tudi da je za izvedbo postopka predaje nujen.

10. Pojem „nevarnost pobega“ po točki (n) 2. člena Uredbe Dublin III pomeni nevarnost, da bo prosilec ali državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, v zvezi s katero poteka postopek predaje, pobegnila, v skladu z oceno posameznega primera na podlagi objektivnih kriterijev, ki so določeni z zakonom. Tako

Upravno kot tudi Vrhovno sodišče sta že zavzela stališče, da opredelitev pojma „nevarnost pobega“, kot je vsebovana v 68. členu ZTuj-2, omogoča ustrezno uporabo Uredbe Dublin III, čeprav ni mogoče uporabiti vseh kriterijev, pač pa le tiste, ki so skladni s posebnimi značilnostmi in cilji Uredbe Dublin III (po stališču Vrhovnega sodišča v sodni odločbi I Up 26/2016 z dne 15. 3. 2016 so to najmanj kriteriji po tretji, četrti in peti alineji prvega odstavka). Sodišče pa ugotavlja še, da tudi 24. 4. 2016 uveljavljeni ZMZ-1 opredeljuje pojem „nevarnost pobega“, in sicer, da pomeni, da so v posameznem primeru podane okoliščine, na podlagi katerih je mogoče utemeljeno sklepati, da bo oseba pobegnila.

11. Kot je sodišče že navedlo, je upravni organ zaključil, ob čemer se je nepravilno celo skliceval na odločanje po prostem preudarku(1), da je tožnik begosumen, torej da obstaja nevarnost, da bo pobegnil. Tak zaključek je oprl na oceno preračunljivosti tožnika pri podajah prošnje za mednarodno zaščito v Republiki Hrvaški in Republiki Sloveniji oziroma na oceno, da zlorablja azilni postopek, ker je, kar ni sporno, tožnik prošnjo podal najprej v Republiki Hrvaški in mu je bila zavrnjena ter mu je bil določen 30-dnevni rok, da zapusti to državo (kar je organ nepravilno presodil kot samovoljno zapustitev navedene države), nato pa je v Republiki Sloveniji podal 20. 5. 2016 namero za vložitev prošnje, ki jo je naknadno umaknil, dne 30. 5. 2016 pa je vložil novo prošnjo. Zakaj so navedene okoliščine take, da bi bilo mogoče na njihovi podlagi utemeljeno sklepati, da bo tožnik pobegnil, upravni organ ni obrazložil. Prav tako svojega zaključka o tožnikovi begosumnosti ni oprl na objektivne kriterije 68. člena ZTuj-2. Očitno je, da navedene okoliščine ne ustrezajo kriteriju po tretji alineji prvega odstavka 68. člena ZTuj-2 (tujčeva pravnomočna obsodba za kazniva dejanja) in tudi ne po četrti alineji (posedovanje tuje, ponarejene ali drugače spremenjene potne in druge listine), pa tudi ne kriteriju „navajanja lažnih podatkov“ po peti alineji; dejanske okoliščine, na katere se sklicuje upravni organ, bi kvečjemu lahko ustrezale kriteriju „nesodelovanja v postopku“, in sicer glede na tožnikovo ravnanje v Republiki Sloveniji, ob podaji namere za vložitev prošnje, pa potem ob njenem umiku in ponovni vložitvi prošnje ali - po presoji sodišča - milejšim oblikam okoliščin, ki kažejo na nevarnost pobega (četrti alineja drugega odstavka 68. člena ZTuj-2). Da bi obstajala znatna nevarnost pobega(2), pa upravni organ v izpodbijani odločbi niti ni zaključil, in tudi ne ugotavljal, čeprav je po drugem odstavku 28. člena Uredbe Dublin III to eden od pogojev za tožniku izrečeni ukrep(3).

12. Kot je sodišče že navedlo, je upravni organ tožnikovo ravnanje ob zapustitvi Republike Hrvaške, po tem ko je bila njegova prošnja za mednarodno zaščito v tej državi zavrnjena in ko mu je bil določen rok 30 dni, da zapusti to državo (kar ni sporno, izkazano pa je tudi z uradno listino pristojnega organa Republike Hrvaške oziroma je sporno le glede vprašanja, katere države je moral zapustiti, ali le Republiko Hrvaško ali „evropski gospodarski prostor“, kar pa za odločitev v tej zadevi ni pravno pomembno), nepravilno ocenil kot samovoljno zapustitev Republike Hrvaške. Zato ta okoliščina zaključka organa o tožnikovi begosumnosti ne more podpirati. Kvečjemu, če sploh, bi bilo tožniku mogoče očitati nezakonit vstop v Republiko Slovenijo; glede na določbo 35. člena ZMZ-1 pa je vprašljivo tudi to.(4)

13. Poleg tega je, kot je sodišče obrazložilo že v 9. točki obrazložitve te sodne odločbe, po drugem odstavku 28. člena Uredbe Dublin III v povezavi z drugim odstavkom 84. člena ZMZ-1 mogoče izreči ukrep pridržanja le, če je za izvedbo postopka predaje v skladu z Uredbo Dublin III tak ukrep nujen(5). V obravnavanem primeru pa predaja tožnika Republiki Hrvaški do izdaje izpodbijane odločbe še niti ni bila potrjena, kar iz odločbe tudi izhaja. Po presoji sodišča pa v zvezi s tem tožnik utemeljeno opozarja tudi na določbo tretjega odstavka 19. člena Uredbe Dublin III, glede na katero bi lahko Republika Hrvaška ob zahtevi za ponovni sprejem tožnika ugotovila, da je njeno ozemlje zapustil v skladu z odločitvijo, da mora državo zapustiti, po tem ko je ta zavrnila njegovo prošnjo za mednarodno zaščito, ter uveljavljala, da ji je obveznost odgovorne države članice prenehala.

14. Sodišče je (že) na tej podlagi in v okviru zgolj preizkusa dejanskega stanja, kot ga je ugotovil organ, ugotovilo da je podan razlog za ugoditev tožbi in odpravo izpodbijanega sklepa po 4. točki prvega odstavka 64. člena ZUS-1, zato presoje zakonitosti izpodbijane odločbe izven tega okvira, ker to ne bi vplivalo na odločitev v zadevi, ni širilo. Iz prej navedenega izhaja, da je sodišče presodilo, da določb drugega odstavka 28. člena Uredbe Dublin III v povezavi z drugim odstavkom 84. člena ZMZ-1 upravni organ ni uporabil pravilno,

saj znatne nevarnosti pobega organ ni ugotavljal po objektivnih, z zakonom določenih kriterijih v skladu z določbo (n) 2. člena Uredbe Dublin III, in tudi ne z uporabo kriterijev 68. člena ZTuj-2, pa tudi ker dejanske okoliščine, na katere se je oprl, niso podlaga za sklepanje, da so izpolnjeni kriteriji po prvem odstavku tega člena(6), in tudi ne dajejo podlage za utemeljeno sklepanje o begosumnosti tožnika, zlasti pa ne za utemeljeno sklepanje o znatni nevarnosti pobega tožnika. Poleg tega izrečeni ukrep tudi ne preneha biti nujnosti, kot je sodišče obrazložilo v točki 13 obrazložitve te sodne odločbe. Ker za izrek ukrepa, da se tožnika pridrži za namen predaje na prostore in območje Centra za tujce, po presoji sodišča ni zakonite podlage, je sodišče v zadevi odločilo zgolj z odpravo izpodbijanega sklepa, in ne tudi z vrnitvijo zadeve v nov postopek.

15. Po določbi drugega pododstavka tretjega odstavka 9. člena Direktive 2013/33/EU, v zvezi z določbo četrtega odstavka 28. člena Uredbe Dublin III, se v primeru, „kadar se v okviru sodnega pregleda izkaže, da je pridržanje nezakonito, zadevnega prosilca nemudoma izpusti.“ Glede na določbo četrtega odstavka 71. člena ZMZ-1 je pritožba zoper sodbo upravnega sodišča dovoljena samo v okoliščinah iz prvega odstavka 73. člena ZUS-1, ki pa v konkretnem primeru niso podane, saj sodišče izpodbijanega akta ni spremenilo na podlagi drugače ugotovljenega dejanskega stanja (oziroma ob odločanju na podlagi 66. člena ZUS-1.). To pomeni, da je ta sodba pravnomočna in učinkuje takoj, ko je strankam vročena. Zato mora toženka nemudoma po vročitvi te sodne odločbe prenehati izvajati ukrep pridržanja tožnika v Centru za tujce.

16. Ker je sodišče z izdajo te sodbe (I. točka izreka) pravnomočno odločilo v zadevi, upošteva določbe 71. člen ZMZ-1 o sodnem varstvu ter prehodno določbo 125. člena tega zakona, procesne predpostavke za meritorno odločanje o zahtevi za izdajo začasne odredbe niso (več) podane. Tožnik tako nima več pravnega interesa za zahtevo za začasno ureditev stanja, do pravnomočne sodne odločbe, tako, da se izrečeni ukrep pridržanja tožnika preneha izvajati. Zato je sodišče njegovo zahtevo za izdajo začasne odredbe ob smiselni uporabi 6. točke prvega odstavka 36. člena ZUS-1 zavrnilo.

opomba (1) □ : In to kljub ustaljenim stališčem Upravnega in Vrhovnega sodišča o tem, da odločanje organa o pridržanju ni utemeljeno na diskreciji, npr. sodna odločba I Up 26/2016 z dne 15. 3. 2016 in še druge.

opomba (2) □ : V sodni odločbi I U 801/2016 z dne 7. 6. 2016 je to sodišče že obrazložilo, da znatna nevarnost pobega pomeni veliko nevarnost pobega (točka 37 obrazložitve).

opomba (3) □ : Razen kolikor je znatna nevarnost pobega (dikcija po drugem odstavku 28. člena Uredbe Dublin III) poimenoval s pojmom izrazite begosumnosti.

opomba (4) □ : ZMZ-1 v 35. členu (namreč) določa: Vlagatelj namere, ki izrazi namen, da bi vložil prošnjo za mednarodno zaščito, in je v Republiko Slovenijo vstopil nezakonito ali je nezakonito podaljšal svoje prebivanje, mora to storiti v najkrajšem možnem času. V tem primeru se to ne obravnava kot nezakonit prehod državne meje.

opomba (5) □ : Tako tudi to sodišče v sodni odločbi I U 801/2016 z dne 7. 6. 2016, točka 47, in o testu nujnosti v točki 36.

opomba (6) □ : Če sodišče ostane pri stališču tudi Vrhovnega sodišča, da je mogoče uporabiti kriterije (prvega odstavka) 68. člena ZTuj-2, npr. v sodni odločbi I Up 26/2016 z dne 15. 3. 2016.

Datum zadnje spremembe: 15.11.2016